

Els sopars de Ronçana són una tradició que ve dels primers temps de la revista i en Joan Cabot va ser qui els va començar. Més endavant han esdevingut un clàssic que ha aplegat gent important del periodisme, de la ciència i de la cultura en general. Durant molts anys el Jaume Farriol s'encarregava de cloure els parlaments amb textos brillants i plens d'humor subtil. Un dels seus textos més recordats és el que va dedicar al Joan Cabot, el 1981, i que oferim a continuació.

El Ronçana era una festa. Una festa on la gastronomia i el periodisme conformaven una amantada prou digestiva. Hi faltava, però, alguna traca final: un gest que si bé fou preparat per sorpresa, no va sorprendre ningú. Fou un homenatge breu i merescut a l'home que, des del primer dia, ha estat al peu del canó. I qui diu al peu del canó vol dir al peu del Ronçana. Volíem fer-li una mena de poema, per l'estil de Joan Salvador Gavina, però sense orquestra simfònica, ni Neil Diamond, ni res de res. I amb la ploma de l'Isidre Bonet i la màquina d'escriure d'en Jaume Farriol hem elaborat aquest

Joan Cabot Ronçana

En Joan Cabot és una veu que s'escapa per l'auricular del telèfon com una exhalació breu i esclarissada. És un lament allargassat i tènue que us espera, cautelosament amagat, en tombar qualsevol cantonada. És un gemec inaudible, un suplicatori formal, una genuflectió breu i desdibuixada. En Joan Cabot és una instància mensual que, invocant qui sap quines raons tipogràfiques, us demana repetidament:

—Que ja has fet l'article?

En Joan Cabot és una ombra vagarosa entre folis escrits a màquina, una ànima en pena entre col·laboradors remisos, un feix de linotípi a mig enllestir, una obsessió motoritzada que viatja d'ací d'allà a la recerca de les mil i una dispersions literàries. En Joan Cabot és un pica-portes, un trepitja-impreses, un empaita-proves, un flaire-tintes, un furga-clixés, un escura-notícies, un pidola-anuncis, un detector de subvencions, un clava-cartells, un escamparonçanes, un tragina-exemplars, un paga-icalla, un recaptador bíblic, un para-la-galta d'indignacions múltiples, un apa tornem-hi que no haurà estat res, un navegant solitari, un lñaki Gabilondo d'estar per casa, un ministre sense cartera del nostre consell, un José Lara de segona mà, en fi, un editor constant, un petit heroi, un beat i martir, un cabot com una casa.

Ell, té, naturalment, la culpa de moltes coses. Ell és el responsable que el "Ronçana" no tiri ni la meitat d'exemplars que tira l'Interviú: s'ha negat, obstinadament, a incloure a la nostra revista noies despullades. Ell és el culpable que el "Ronçana" no atrapi a "La Vanguardia" al ranking de vendes: s'ha entestat en utilitzar un paper que no serveix per embolicar esmorzars ni té aquella qualitat flexible i xuclant que converteix la Vanguardia en un auxiliar preciós per substituir la possible absència de paper de water. Ell té la culpa que el "Ronçana" no sigui

un diari oficial de res, ni un butlletí episcopal, ni una guia gastronòmica, ni un llibre subvencionat per la Caixa. Ell s'ha negat repetidament a enviar corresponsals a entrevistar Reagan, o la Thatcher, o en Khomeinly, o la duquesa de Franco, amb l'excusa pueril que valdria molts diners i, al cap i a la fi, mai diuen res que valgui la pena.

O sigui que som el que som, entre altres raons accessòries, perquè en Joan Cabot és qui és. I és clar, això té la seva importància.

He conegut altres cabots que, en altres revistes, fan el que ell fa: que surti la revista, que es reparteixi la revista, que es paguin les despeses de la revista, que en centenars de pobles i ciutats del nostre país, hi hagi una publicació que, com la nostra, sigui crònica, palestra, cartelleria, comunicació, retaule i història local, puntual i més o menys exacta.

I perquè conec en Cabot i altres —digem-ne cabots— m'agrada dir sense excessives hipèrbol·les i ensabonades barates, que en Cabot —i els altres cabots— es mereixen l'agraïment de la comunitat. Perquè si algun partit va tenir la gosadia que ell feia possible la democràcia, podem afirmar que en Cabot ha fet possible el "Ronçana" I em plau dir que estic content —i perquè no dir-ho, orgullós— de ser d'un país que, entre moltes altres coses, ha produït aquests models de constància.

Per això, avui, davant d'aquest home "inasequible al desaliento", que ens exhorta, ens persegueix i ens commina, vull fer-li arribar en el nom de tots els seus companys, col·laboradors, subscriptors i públic en general, el testimoni de la nostra consideració personal més distingida. I el proposo per alguna distinció important com podria ser el Premi Pulitzer dels Ronçanes, el Premi Nobel de la Constància, la gran Creu d'algú que no sigui precisament